

ΘΕΑΤΡΟ
ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ ΜΟΛΕΣΚΗ

«Το βλέμμα»

Δεν έπρεπε να το ομολογήσω, μια και είναι πολύ υποκειμενικό, όμως ως ένα από τα εργαλεία αξιολόγησης μιας παράστασης χρησιμοποιώ και το βάθος της αποτύπωσής της στη μνήμη μου. Αν κρατήσω σταθερό και το στοιχείο του χρόνου, δηλαδή να προσπαθώ να αναπαράγω τις λεπτομέρειες των παραστάσεων που έχω δει από σταθερή χρονική απόσταση, τότε το μεταβλητό στοιχείο είναι η εσωτερική ενότητα, η λογική δομή, η αποτελεσματικότητα των εκφραστικών μέσων της νοερά αναπαραγόμενης παράστασης. Προσπαθώ, λίγες μόνο μέρες μετά από την παρακολούθηση της παράστασης «Το βλέμμα», παραγωγή της Θεατρικής Ομάδας AVENDRE,

να αφηγηθώ στον εαυτό μου τα όσα είδα και συλλέγω εικόνες και ακούσματα. Συνειδητοποιώ ότι έχω χάσει αρκετά απ' αυτά, με μεγαλύτερη απώλεια τη σχέση των επιμέρους συνθετικών με το κυρίως ζητούμενο. Ζητούμενο από τους ίδιους τους δημιουργούς της παράστασης.

Η παραγωγή είναι βασισμένη σε μια ιδέα της Μαρίας Βαρνακκίδου, η οποία μπορεί να διατυπωθεί ως διερεύνηση της σχέσης των εννοιών αλήθειας και ψέματος. Στη δραματουργική σύνθεση και στη σκηνοθετική μορφοποίησή της, που υπογράφουν η ίδια και ο Κύρος Παπαβασιλείου, χρησιμοποιήθηκε η μέθοδος του devised θεάτρου. Οι προσωπικές εξομολογήσεις, βιώματα, αναμνήσεις (αληθινές; ψεύτικες;) των μελών της ομάδας απαντούν σε ερωτήσεις όπως (εδώ γενικεύω) τι ρόλο έπαιξε στη ζωή τους το ψέμα, ποια είναι τα όρια, αν υπάρχουν, των δύο εννοιών. Πιστεύω πως στο συγκεκριμένο θεατρικό είδος η στοχοθέτηση πρέπει να γίνεται σε μακρο- και μικρο-επίπεδα. Εκτός από τον κύριο στόχο, τη διερεύνηση του γενικού θέματος, το κάθε εικαστικό, κειμενικό, κινησιακό ψηφίο του γενικού παζλ πρέπει να έχει τον δικό του στόχο και να κρίνεται από το δικό το αποτέλεσμα. Σχημάτισα την εντύπωση ότι πολλά απ' αυτά τα ψηφία ήταν αναποτελεσματικά, με το κείμενο να πέφτει σε αοριστία, την κίνηση να μην πηγάζει από το κείμενο, τα αντικείμενα που προβάλλονταν ως σύμβολα να μην έχουν την απαιτούμενη περιεκτικότητα. Η εικαστική μορφή της παράστασης (Άντης Παρτζίλης), η τοποθέτηση των δρώντων στον χώρο και τα συμπληρώματα των προβολών δεν είχαν αισθητική ομοιογένεια και τεκμηριωμένη σχέση με το κείμενο.